

[Erik Eriksen.]

Også her beder jeg undskyldte: jeg tror ikke på det. På baggrund af mange ting er jeg af den opfattelse, at vi nærmer os betænkeligt det tidspunkt, hvor det radikale parti vil komme til at opleve, hvad sætningen: moren har gjort sin pligt, moren kan gå, betyder. Derfor er det, jeg gentager, at jeg begriber ikke, at man ikke kan slutte sig til de tanker, den nye landsformand dog vel i nogen grad må være i besiddelse af.

Jeg blev virkelig noget forundret over, hvad den højtærede statsminister havde fået ud af min udtalelse om, at jeg ikke så noget selvstændigt mål i at skærpe modsætningerne. Jeg beder den højtærede statsminister tro, at dette virkelig var sagt i en god mening. Det, der var i min tanke, var egentlig blot dette, at det er nu engang vor opgave og vor pligt at gøre opmærksom på forskelle og modsætninger og på, hvilke konsekvenser der kan flyde af denne eller hin opfattelse. Men statsministeren burde kende mig så godt, mener jeg selv, at han ved, at jeg aldrig er ude på at skærpe modsætninger, hvor det kan undgås, og det var i hvert fald heller ikke tanken med mine ord; det beder jeg dog om, at man vil forstå.

Må jeg så, højtærede formand, til sidst sige, at jeg ved om, at der fra anden side vil blive rettet en særlig tak til tingets formand; men det er måske sidste gang, jeg står på talerstolen, medens formanden har indtaget sin plads, og derfor vil jeg gerne ved denne lejlighed bringe en tak til formanden. Jeg har kendt formanden gennem mange år både fra ministerbænkene og fra oppositionens plads, og jeg kan sige, at fra begge pladser medbringer jeg den mest afgjorte respekt for formandens arbejde og for hans ubetingede loyalitet. Jeg vil sige, at i alle de situationer — og de er mange — hvor jeg har mødt folketingets formand, har jeg aldrig mødt nogen mand, der var mere retskaffen og mere upartisk. Det er mig egentlig en stor glæde i dag at kunne sige, at for mig at se har folketingets formand i sin ledelse af tingets arbejde alle tider og i alle situationer været højt hævet over partipolitik. Det er også sådan, at formanden på en sjælden nidkær måde har vogtet tingets værdighed, og derigennem har han været med til at skabe respekt om tinget, men først og fremmest har han

skabt respekt om sin egen gerning. Det vil jeg gerne have lov til fra denne plads at give udtryk for over for den højtærede formand i dag. Samtidig skal jeg føje til, for det skal også med, at formanden har vist megen tålmod med og over for mange af os i afgørende situationer. Jeg har også personlig meget at sige tak for. Det hændte jo somme tider, når den røde lygte begyndte at lyse og man nærmede sig og lagde hånden over, at så nikkede formanden, og så var der alligevel et blink i øjet, og den grønne lampe lyste lidt igen, når vi havde fortjent det. Jeg vil gerne så varmt, jeg kan, sige tak for mange års arbejde, og jeg ønsker den højtærede formand et langt og arbejdsfyldt otium.

Poul Møller: Da jeg sad og lyttede til det ærede medlem hr. K. B. Andersens tale, tænkte jeg: hvad er egentlig hensigten med det ærede medlems tale? Er det ærede medlem virkelig så angst for det, som det konservative folkeparti og partiet venstre vil? Er det ærede medlem virkelig så angst for, at det skal gå hans parti helt galt, at disse stærke ord skal til? Hvorfor dog nu bruge i en ellers urban debat, vi har haft, ordet „ond“ om en politisk modstanders tale? Hvorfor kalde de politiske modstandere for ansvarsløse, letsindige, principløse og planløse? Hvorfor alle disse „løsheder“? Er det dog ikke således, at det ærede medlem ustandselig, hver gang han er politisk ordfører, prøver på at gøre den politiske strid mere voldsom, end den egentlig kan holde til? Og hvad mener det ærede medlem med at sige, at han ikke har fået at vide, hvad vi vil, når han samtidig beskylder os for ansvarsløshed og principløshed i vor politik? Det ærede medlem er jo Ibsenekspert. Jeg vil derfor sige til ham med hensyn til dette at bruge stærke ord og med hensyn til tonen her, at det er muligt, at det er det ærede medlems facon. Vi har set, hvordan tidligere statsministre her i huset har haft livkosakker, som Hans Nielsen var det i sin tid, og sådan kan man også kalde det ærede medlem hr. K. B. Andersen for en livkosak; han er nærmest lidt terrieragtig i sit forsvar for regeringen, men det får være. Det får mig til at tænke på Henrik Ibsens „Brand“, hvor det hedder:

„At ej du kan, dig vist forlades,
men aldrig, at du ikke vil.“